

Fire og Halvtredstindstyvende Møde.

Mandagen den 31te Januar 1881, Kl. 1.

Secretæren, Gummeluhr, oplæste Protokollen for forrige Møde, som derefter blev underkrevet.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af: Forslag til Lov om Strafferetspleien.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 3685 ff.).

Lovforslaget fattes under Forhandling.

Govs: Forhandlingen om det foreliggende Forslag til Lov om Strafferetspleien kan med Hensyn til endel Sider af Sagen betragtes som en Fortsættelse af Forhandlingen om Forslag til Lov om den borgerlige Retspleie. Lo af de væsentlige Grundsatninger, som ligge for som bestemmende ved Udkast til Lov om Strafferetspleien, har dette Lovudkast i Kraft af Grundloven tilføjes med Udkast til Lov om den borgerlige Retspleie, nemlig Indførelse af Mundtlighed og Indførelse af Offentlighed i hele Retspleien. Dette Fællesskab viser sig ogsaa ganske tydelig i selve det foreliggende Udkast. Den, som vil lægge Mærke til Ordningen af Strafferetspleien fra det Dreblik af, da Anklagen er rejst og indtil Sagens Slutning, vil nemlig se, at der i Grundbygningen er en væsentlig Overensstemmelse mellem det foreliggende Udkast og Udkastet til Lov om den borgerlige Retspleie, selvfølgelig under Sagtagelse af alle de Forskjelligheder, som selve de forskellige Ommer nødvendigvis medføre, og hvortil jo i Særdeleshed hører dette, at der i en Straffesag altid maa blive Spørgsmaal om Bevis og ikke nogeninde kan slippes med en Forhandling uden Bevis, saaledes som Sagen jo let ofte efter Forholdenes Natur kan stille sig i den borgerlige Retsstrætte. Den Overensstemmelse, som er tilstede mellem de to Lovudkast, viser sig ogsaa deri, at den Maade, hvorpaa Mundtlighed er fortaet og bragt til Udførelse, er ganske den samme i begge Lovudkastene. Det er saaledes ikke blot foreslaet, at der kan finde en mundtlig Maidering Sted af Repræsentanter for Anklagen og for Forsvaret; den Side af Sagen har i det Hele taget i Straffeprocesser den forholdsvis mindre Interesse, idet Maideringen ikke er Hovedsagen, thi det er i en Straffesag altid Bevisførelsen.

Maideringen kan have en dramatisk Interesse og kan ogsaa ellers være af Betydning, men Kjernen af Sagen vil altid ligge i Bevisførelsen. Kunde Mundtlighed ikke gennemføres paa anden Maade i Strafferetspleien, end om vi f. Ex. vilde tænke os, at det skriftlige Indlæg, som nu i Justitsfager udvexles mellem Aktor og Defensor, gik over til mundtlige Udtalelser, vilde Sagen ganske vist være lettere ordnet, men Reformen vilde saa være ganske overordentlig libet betyden. Altsaa Gjennemførelsen af Mundtlighed paa samme Maade, altsaa ogsaa i sin Skikkelse af Umiddelbarhed i Bevisførelsen, har Straffeprocessen fuldstændig tilføjes med Udkastet til Lov om den borgerlige Retspleie, den afviger ikke fra denne i dette Punkt. Men det skal dog ikke siges, at Straffeprocessen her er fulgt i Kjølvandet af den borgerlige Retspleie, og at den for at indordne sig under Noget, man havde fundet var rigtig for den borgerlige Retspleie, havde oplaget dette ogsaa for Strafferetspleien. Historisk har Sagen netop været omvendt; der har aldrig nogeninde været Lov om hverken her eller andetsteds om, at idetmindste i en meget væsentlig Del af Straffesagerne, nemlig de Straffesager, for hvilke man ved Reformen vilde skaffe den største Garanti, de betydeligste Rettigheder for den tiltalte, maatte Bevisførelsen være umiddelbar, maatte Mundtlighed betyde Umiddelbarhed, og det er fra dette Udgangspunkt, at denne Grundsatning har vundet sig en Plads i videre og videre Kredse, først ogsaa ved andre Straffesager og saa indenfor den borgerlige Retspleie. De Sager, ved hvilke man fra Først af aldrig har tænkt sig Sagen anderledes ordnet end ved umiddelbar Bevisførelse, ere Sager, hvori Nævninger anvendes. I de Sager, for hvilke man altsaa vilde indføre en Institution, der skulde skabe den højeste Garanti for tiltalte — det er Tanken — var man fra Begyndelsen af paa det Næne med, hvor man paa det europæiske Fastland oversførte denne Institution, at det ikke kunde gaa an at forelægge Nævninger skriftlige Akter til Studering eller lade Bevisførelsen foregaa væsentlig som Oplæsning af skriftlige Akter. Der har aldrig været Tanke om Andet, end at Beviset der maatte umiddelbart frem, at kun paa den Maade kunde Nævningerne faae et saadant levende Indtryk af Sagens Sammenheng, at de med nogen Udsigt, med den Udsigt til at finde Sandheden, som man haabede skulde være der, virkelig kunde naae dette Resultat. Og man var sig Rigtigheden heraf saa meget mere bevidst, som man — ganske vist ifølge en Betragtning, som ikke var aldeles korrekt — mente, at Nævningernes Opgave ene og alene var den at afgjøre Bevisspørgsmaalet. Der kunde derfor ikke være Tale om Andet, end at man maatte forelægge